

СЕМИНАРСКИ РАД

Социјални односи међу студентима ФВФВ-а током петонедељне припреме за полагање практичног дела испита из ТиМ Плесова

Овај рад представља јединствени угао гледања на актуелне проблеме методике наставе и педагошког рада са студентима нашег факултета. Волела бих, из угла студента, али и предавача, да прикажем сопствени доживљај рада са колегама и укажем на промене које се дешавају током обуке.

Пре свега, волела бих да Вас упознам са програмом нашег рада, како бих могла да приближим целокупни процес и поједноставим његово разумевање. Дакле, заједно са колегиницом водим часове које похађају наше колеге, студенти, у сврху њихове боље припреме за полагање испита на ТиМ Плесова и јаснијег разумевања градива. Ти часови обухватају петонедељни програм и реализују се, у порсеку, сваки други дан током овог периода. Час у просеку траје 100 минута, што захтева потпуну концентрацију и фокусирање пажње у дугом временском периоду. Дужина часа зависи од различитих фактора и она се мењала током година (до сада укупно одрађене три школске године припрема) и, оријентационо, око 90% свих група чине мушкарци.

Прво о чему желим да пишем јесте структура група према полу и разлике које се уочавају. Оно што се јасно види јесте то да девојке у значајној мери лакше успевају да савладају тражене задатке и естетски лепше одигравају кораке, што може оправдати тезу да природа самог спорта утиче на успешност полова у њему. У прилог овој чињеници иде и сама процентуална структура групе, која говори да претежно момци траже помоћ и долазе на часове (мада, гледано шире, с обзиром да је и претежно мушка популација већинска на целом факултету, можда овај став и није оправдан). У сваком случају, оно што је важно истаћи јесте чињеница да, независно од пола, код оба се јављају подједнаке тешкоће при процесу учења моторички сложенијих структура, што би могло да укаже на неусклађеност наставног порграма са могућностима студената (ово је само хипотеза претпостављена интерно).

С обзиром да је род јако близак полу, занимљивости и овде постоје. Тако смо се сусрели са потребама студенткиња да задовоље своју родну равноправност и науче "мушке" кораке, које ће касније на полагању демонстрирати. Ово је веома занимљив пример педагошке ситуације јер, први пут када се деси, наставник мора да одреагује на најбољи могући начин, што је понекада тешко јер је дискутабилно шта је права одлука. По мом мишљењу, ова тема је веома занимљива, поготово у нашем друштву, које је још увек прилично патријархално оријентисано. Како поступити у ситуацији када девојка жели да плеше мушке кораке или обрнуто и шта се дешава када курикулум нема јасно дефинисано решење а ми морамо да га донесемо тог тренутка? Колики је притисак на наставнику и шта треба да учини да не би донео погрешну одлуку и у било ком случају оштетио или увредио ученика? Какве су последице?

Трећа ствар о којој бих волела да пишем и поделим своје искуство стечено у раду са колегама студентима јесте кохезивност групе. Према неписаном правилу, све групе које су до сада прошле обуку су садржале чланове који се, у мањем или већем проценту, међусобно познају. Па, опет, тако формирана група на почетку испољава карактеристике више индивидуалног него колективног духа. Већина на почетку "води своју бригу", гледа како ће што усешније доћи до потребног знања и фокусирана је искључиво на себе. По истом принципу по ком функционише развој дечије игре, који тече од екстремно егоистичког (индивидуалног), преко паралелног и, на крају, кооперативног рада, тако тече и развој социјалних односа студената. Што више времена проведе заједно, како на самим часовима, тако и ван њих (заједничко долажење на наставу и повратак кући, увежбавање у слободно време, рађење домаћих задатака..), тако се мења и клима колектива. Односи постају приснији, студенти не само да почињу да зависе једни од других везано за овај испит, већ откривају једни о другима ствари које раније нису знали, проналазе заједничка интересовања, праве заједничке планове за будућност.. Оно што је, такође, веома важно овде напоменути јесте и однос наставник – ученик. Ова релација зна да буде веома незгодна, нарочито када је други студент у улози педагога. Та улога, сама по себи, представља ауторитет (односно, легитимност би требало да буде оправдана) и даје велику одговорност са којом се мора суочити. Према мом искуству, показало се да, уколико је ауторитет ближи својим ученицима и користи праве речи како би до њих дошао, толико ће и сам успех бити већи. Односно, што смо више "на страни" својих ученика и разумемо њихове жеље и потребе, то ће они бити слободнији да постављају питања и реше нејасноће које их муче. Мислим да је ово питање веома важно и да му се данас у пракси мора дати много значаја. Кроз свој рад сам доста сазнала о колегама и њиховим потребама, проблемима, жељама, циљевима... и сматрам да је то неизоставни део целокупног процеса, што боље упознавање сопствених ученика и поистовећивање са њима, како би се створила емпатија и разумевање кроз достизање заједничког циља.

Мноштво лепих тренутака настаје на часовима, једни о другима сазнајемо ствари које вероватно никада и не бисмо да није ових часова и то је управо оно због чега цео процес вреди и што остаје да се памти. Мени, као њиховој колегиници, првенствено, а касније и наставнику, највећу радост пружа осмех на лицу и то задовољство које настаје у целокупном процесу и праћењу личног напретка. Искрен загрљај и реченица након положеног испита: „ Уз вас сам заволео/ла плес, недостајаће ми ови часови.. могу ли да дођем и следећег рока, само да се дружимо и да плешем ту са вама?", то је оно што даје "ветар у леђа" и због чега све ово вреди. Испит ће се положити, то ће вероватно и заборавити, али заједнички тренуци на часовима ће остати вечни.

Можда сам мало скренула са теме, нажалост, мислим да су ми два папира мало за писање свега што желим, али закључак свакако јесте да, без познавања једни других и поштовања принципа функционисања групе и поштовања свачије личности понаособ, не можемо ништа да постигнемо.

Плешимо и волимо се, Ана Ружичић